

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Når man hører både fru Elisabeth Arnold og fru Mimi Jakobsen i deres lyriske udredninger om freden i Europa, så skulle man nærmest tro, at hvis vi stemmer nej den 28. september 2000, så vil der kort tid derefter udbryde krig mellem Frankrig og Tyskland. Nu synes jeg altså, det er på tide, at man prøver at komme lidt ned på jorden og diskutere, hvad det her konkret handler om.

Vi har her i Norden uden at opbygge overstatslige unioner for 200-300 år siden lagt den skik på hylden, at vi afgjorde stridigheder på slagmarken. Det behøver man altså ikke overstatslige unioner til.

Jeg vil godt spørge fru Elisabeth Arnold: Hvis det nu virkelig var fredens projekt dette her, hvorfor har man så ikke gjort noget for at få Ukraine med, dér, hvor fattigdommen er størst? Hvorfor gør man ikke noget for de allerfattigste lande i Europa, dér, hvor risikoen for, at krige og konflikter kan udbryde, er størst, for at få løst deres problemer? Hvorfor koncentrerer man sig kun om at komme ind i kernen sammen med Tyskland og Frankrig, der jo sagtens klarer sig? Det er, som om man skulle sige ja af solidaritet med regeringen i Paris og regeringen i Bonn.

Man lader jo de fattigste lande i stikken, og så synes jeg bare, at jeg vil gøre den stilfærdige bemærkning, at så er det altså ikke på sin plads at tale om fredens projekt.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

To ting og for det første med hensyn til det at kigge 50-100 år tilbage og kigge 50-100 år frem: Her er fru Elisabeth Arnold og jeg naturligvis fuldstændig uenige i, at en stærk, centralistisk, ensrettet union er svaret på at sikre freden om 50-100 år. Jeg tror, at en langt løsere sammenlutning, hvor man respekterer nationalstaterne, hvor nationalstaterne indbyrdes selvfølgelig respekterer hinanden, er svaret med hensyn til de ganske drabelige konsekvenser, visse ting havde for 50 og flere år siden.

Men det, der egentlig er mit spørgsmål til fru Elisabeth Arnold, er med hensyn til den debat, vi havde efter min ordførertale for et øjeblik siden, for jeg forstod simpelt hen ikke det der med folkeafstemninger i forskellige lande.

Vi har haft talrige diskussioner om EU-forhold her i Folketinget, hvor fru Elisabeth

Arnold har spurgt mig, om jeg ville give karakterer til andre landes demokratier, fordi de ikke, som vi meget ofte har det her i Danmark, har folkeafstemninger. Jeg har sagt, at det er en svær debat at gå ind i. Jeg synes da, det er en god idé med folkeafstemninger, men hvert land må jo indrette sig, som det vil.

Nu har vi så en situation, hvor der i Tyskland er en, der spørger, om man kunne tænke sig en folkeafstemning. Det er så om udvidelsen, men det kunne jo principielt også være om andre ting. Og så er mit spørgsmål til fru Elisabeth Arnold, som åbenbart synes, det er i orden, at udenrigsministeren fra Danmark dér går ind og blander sig: Er det en ny stil i Det Radikale Venstre? Er det nu sådan, at vi skal gå ind og kvalitetsvurdere demokratiet i hvert enkelt land og finde ud af, at dér må de gerne have en folkeafstemning, men dér må de ikke, for dér har det nogle ubehagelige undertoner, osv. osv.? Er det den nye stil med hensyn til de mange diskussioner, vi har haft om det her emne?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg anede en lidt sarkastisk tone i hr. Keld Albrechtsens spørgsmål, hvor han taler om de lyriske udredninger om fredens projekt. Jeg mener det faktisk meget alvorligt. Det er en forpligtelse for vores generation at arbejde for, at fortidens katastrofer ikke gentager sig.

Og uanset hvordan man vender og drejer det, så vinder man ikke freden ved blot selv at være fredelig; man skal også gå aktivt ind i det fredsskabende arbejde. Og når det handler om Europa, så er Frankrig og Tyskland selvfølgelig kernepunkterne, kernelandene, men det er også vigtigt, at de mindre lande er med, for vi holdes jo ikke uden for krigens rædsler, hvis vores naboer ryger i totterne på hinanden. Det behøver ikke involvere os direkte, men vi trækkes alligevel med i slipstrømmen.

Så nævner hr. Keld Albrechtsen Ukraine. Ukraine har altså ikke ansøgt om medlemskab af EU. Der er hjælpeprogrammer mellem EU og Ukraine. Der er også mange programmer i de organisationer, som Ukraine og Danmark er medlemmer af i fællesskab, f.eks. Europarådet. Der er også kontakter, men Ukraine har ikke ansøgt om medlemskab, og hvis det gjorde det, er jeg helt sikker på, at man ville behandle ansøgningen ordentligt og fair og sige: Ja, når I har opfyldt de og de betingelser, haft demokratiske valg og har en fungerende retsstat – hvil-